

Moja prvá pätina života

Beletrizovaný životopis

Meno a priezvisko: Matúš Lehet

Trieda: 1. A

Školský rok: 2022/2023

Moja prvá patina života Belibizovaný životopis

Volám sa Marius Kéhel. Mám 16 rokov a narodil som sa v roku 2006, čo je presne o 1163 rokov po rozpade Franského ríše. Na svet ma priniesli rodičia v malom mestíčku spod brada a Rimu. Táto, drahá novina sa rozširila rýchlejšou než búrka, nedeje sa to práve často. Mój ocko musel ešte rýchlo prechádzať more v Karade, aby ho nikto nevidel. Na uznanie toho, že ma priniesli cisárskym rozkazom, že som sa narodil presne kvôli tomu. O dlhých ničomných dňoch nás doma vďaka našim rodičom rozlúčali.

Z príchodu rodičov a aj starých ľudí, ja som mal prebrať detskú. Často som si myslel, ako ma budú chovať, ako ma si navzájom budú cumliť, a ako nás budú na námach. Keď prvý narodeninový rok som už obrátil. Ale to som už nebol v mojom životy. Rodičia nám často kupovali rovnaké veci, ale aj odlišné. To mala byť moja sestra, ktorá chcela ako ja. Na odovzdanie pripravila celý život, tým ja som obrátil raz na vždy.

Nastúpili me do novej mestskej školy. Chceli me do strednej školy. Mali me na prechode. Všetkarské roky plynu, a ja som napísal posledný jazykový test. Bol čas prejsť na miesto vyššie. Nastúpili me na základnú školu na štvoré. Na prvom stupni som bol vynikajúci študent. Mal som samé jedničky. Potom prišiel druhý stupeň. Moji učitelia, nové učivo a nové kolektív. Všetko to šlo po mase, a ja som napísal ~~na~~ siedmy ročník a novú chorobu - COVID 19. Všetci me pripravili na prechode a učili sa z domu. Vtedy som sa na učenie vyľakol. Neučil som sa poriadne, s priateľmi me si pomáhali, ale to nás ako brat nepomohlo. Potom to prišlo. Druhý ročník a rozhodnutie na druhú strednú školu sa vydať. To všetko ročník som bol prvého, ja som študoval na strednej škole.

a druhú nedať nijaké gymko. Rozhodol som sa posunúť medzi GJAR a GK2 a rozkázal GJAR.

V deň prijímania som šiel puš do školy a v učení mal šťastie aby som sa odvolal. Na výsledky z GJAR som čakal mesiac, čo mal som výsledky z prijímateľ z Hotelovej akadémie prišli ešte sedem večer 17.8.24, mája mi prišla správa na Edynage, v ktorej bolo, že som bol prijatý na GJAR od radosti som visel a od toho dňa mi padla veľká záťaž.

5 septembra 2022 Nášiel na novú školu školu. Vtedy som mal pár ľudí, ktorých som už poznal. I niektorými zmluvníkmi som si mal hrať s mladými mi to bolo dobré. Prvý pobyt som prežil a začínam byť o šťastný.

Čistopis

Volám sa Matúš Lehet. Mám 16 rokov a narodil som v roku 2006, čo je presne 1163 rokov po rozpade Frantskej ríše. Na svet sme prišli ráno v malom mestečku spod hradu a Pienin. Pýtate sa kto my? No ja a moje dvojča Barbora. Táto „double“ novina sa rozšírila rýchlosťou svetla. Predsa, nedeje sa to príliš často. Môj ocko musel ešte rýchlo prchať z misie v Kanade, aby takýto nevšedný zážitok zažil. Na neznámy svet sme prichádzali vznešeným spôsobom. Ja som to zvládol pomerne kľudne, na rozdiel od mojej sestry. Po dlhých siedmych dňoch v nemocnici nás doma vítala veľká základňa starostlivosti, či už z mamkinej rusínskej alebo ockovej šarišskej strany.

Z príbehov rodičov aj starých rodičov viem, že som mal krásne detstvo. Často spomínajú, ako nás kočíkovali, ako sme si navzájom kradli cumlíky, ako nás ťahali na starých, ale ikonických saniach, na ktorých sme sedeli ako nabalené cibule... Už ku prvej narodeninovej torte som pribehol po vlastných a začínal formovať prvé slová. Ale to som už nebýval v mojom rodisku, ale v treťom najväčšom meste na Slovensku. Bývali sme na kraji Sekčova, kde sa začala najvýznamnejšia etapa nášho detstva. Rodičia nám ako dvojčikám často kupovali rovnaké veci, ale v istých detailoch odlišné. Kým ja som mal modré dupačky, sestra mala ružové. Ja som mal modrého slona, ona oranžovú mačičku. Takto to pokračovalo dovtedy, pokým nám rodičia nekúpili rovnaké odrážadlá. Od malička som mal rád zvieratá, a preto nám kúpili zvieracie odrážadlá. Boli to žltí psi s modrými ušami. Doteraz sú u dedka v pivnici a svoje dobrodružstvá už na nich zažili ďalší siedmi dedkovi a babkini vnuci a vnučky. Ale na tom odrážadle z nás všetkých sestra prejazdila najviac. Každodenne prešla celý Prešov, kým ja som len obkružil náš blok. Od mala bola „tarzanom“, zatiaľ čo ja som bol viac obozretnejší. Teraz je to už inak.

Už keď som bol starší, nastala zmena, ktorá bola medzníkom v mojom živote. Narodil sa mi môj mladší brat Vladimír. Meno dostal po našom ockovi. Po jeho narodení sa veľa vecí zmenilo. Z maličkaj, útulnej izbičky sme prešli do veľkej izby, dovtedy obývačky. Mali sme aj poschodovú posteľ, ktorá bola mojím kráľovstvom, pretože som spal úplne hore.

Taktiež som nastúpil do novej materskej školy, kde som chodil do „stonožkovej“ triedy. V škôlke som sa mal perfektne. Hravé škôlkarske roky plynuli, až pokým neprišiel posledný deň júna. Šli sme na prázdniny s tým, že opúšťame bezstarostný život škôlkarov. Bol čas postúpiť o level vyššie.

3.septembra 2012 v pondelok som nastúpil do „veľkej“ školy. Na chrbte som mal tašku so Spidermanom a pamätám sa, že som mal oblečený neprijemný sveter, ktorý hrýzol. Prvým stupňom som prešiel relatívne ľahko, bol som vzorný žiak, učil som sa výborne a mali sme najlepšiu učiteľku, ktorá bola na prvom stupni. Zo začiatku som mal problémy s matematikou, ale mamka, ktorá má matematiku zapísanú v génoch, mi ju s jednoduchosťou vysvetlila. Aj tak mám lepší vzťah ku prírodným vedám.

Následne prišiel ďalší level. Druhý stupeň. Nové zaujímavé poznatky, noví učitelia, nový kolektív a nové záľuby. Všetko išlo ako po masle, až kým neprišiel siedmy ročník. Prišla nová choroba–Covid-19. Spočiatku to bola len obyčajná chrípka. Nikto však netušil, ako sa v okamihu môže celá Zem obrátiť naopak. Hodiny sme mali online cez počítač. Od tej chvíle som sa na učenie trochu vyflákol. Neučil som sa poctivo, pomáhali sme si ako trieda, ale to nás spojilo. Potom, keď prišlo na lámanie chleba, tlačili sa nám slzy do očí. Všetkých nás čakalo dôležité rozhodnutie, ktoré by ovplyvnilo našu budúcnosť. Výber strednej školy. Od šiesteho ročníka som bol pevne presvedčený, že pôjdem študovať na Hotelovú akadémiu v Prešove a druhú školu si dám nejaké gymnázium. Rozmýšľal som nad viacerými, ale nakoniec zvíťazilo Gymnázium Jána Adama Raymana. Vybral som si ho kvôli samým dobrým veciam, ktoré som o tomto gymnáziu počul. A potom to prišlo. Deviaty ročník. Deväť

mesiacov driny, potu, učenia a výsledkov, ktoré rozhodnú, či sa dostanem na vysnívanú školu alebo nie. Týždeň pred monitorom sa vo mne niečo zlomilo. Namiesto Hotelovej akadémie som sa rozhodol ísť na gymnázium. Monitor mi na rozdiel od mojej sestry absolútne nevyšiel, miestami som sa hanbil. Ďalej nasledovalo mordovanie sa na prijímačky, zatiaľ čo moja sestra oddychovala. V nedeľu, deň pred prijímačkami, som šiel na cyklo-túru, aby som zabudol na všetok stres, ale Murphyho zákony existujú. Cestou som stretol spoluhráča, ktorému sa taktiež monitor nevydaril, takže sme sa celú cestu rozprávali o úlohách. Deň na to som šiel do školy so slúchadlami v ušiach, aby som sa odreagoval. Pri vchode ma vítal veľmi sympatický vrátnik, ktorý ma navigoval do učebne. Stále si pamätám, že ako dozor som mal pani učiteľku Lukáčovú, ktorá mi prišla pod väčší stresom ako som bola ja. Prijímačky odpísané a šlo sa domov. Čakal som týždeň, pokým neprišlo druhé kolo. Keď som vošiel do budovy Hotelovej akadémie, bol som ako v bludisku. Škola rozdelená na mnoho sektorov. Mal som problém dôjsť do triedy, aj podľa presných inštrukcií pána riaditeľa. Správa o prijatí do školy prišla ešte ten deň podvečer o 17:00. Na výsledky z gymnázia som čakal dlho, až kým mi 28.mája neprišla správa na Edupage. Stálo tam: „Boli ste prijatý...” Len tieto tri slová so prečítal a už som skákal od radosti. V tej chvíli mi padol obrovský kameň zo srdca. Tým mi začala nová kapitola môjho akademického života.

5.september 2022. Nástup na strednú školu a v poradí už tretí level. V triede som mal pár ľudí, ktorých som poznal. S niektorými spolužiakmi som si sadol hneď, s niektorými som sa musel dlhšie spoznávať. Ostatní kamaráti, ktorí už na tejto škole boli, mi dali „info” o nejakých učiteľoch, ale aj tak som si o nich spravil obraz sám. Nakoniec som so všetkými učiteľmi nadmieru spokojný. Prvý polrok bol celkom náročný, pretože spomínaný štýl učenia počas pandémie ma dobehol. No nakoniec som si zvykol a prvý polrok som dokončil len s dvoma dvojkami na vysvedčení. Už začínam boj o prežitie v druhom polroku, jar už klope na dvere a leto je za rohom. Na leto sa veľmi teším. Hlavne na volejbal s kamarátmi. Od malička som prešiel rôznymi športmi ako napríklad plávanie alebo karate, až pokým neprišiel volejbalový krúžok na našu školu. Volejbal ma natoľko zaujal, že som mu verný už 8 rokov. Mám rôzne úspechy v halovom a plážovom volejbale. Prináša mi radosť. Tak ako kedysi trúbka. S ňou som zažil mnoho. Smútok, smiech, ale aj hrdosť. No už jej 8. rok nepokračuje. Prvé stredoškolské leto prináša taktiež nekonečno možností na vytvorenie nezabudnuteľných spomienok s novými spolužiakmi. Po skončení gymnázia by som veľmi rád išiel študovať veterinu.